

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Karlosák Edina ügyvéd (2890 Tata, Május 1. u. 26. fszt/1.) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Dr. Kiss Miklós Ügyvédi Iroda (4025 Debrecen, Petőfi tér 7.; ügyintéző: Dr. Kiss Miklós ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, 5 336 177 Ft vállalkozói díj és járulékai iránt indított perében, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2009. szeptember 2-án meghozott 3.G.40.078/2008/39. számú ítélete ellen, az alperes részéről 43. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban, amelyben a felperes is csatlakozó fellebbezést nyújtott be, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 25 000 (Huszonötezer) Ft másodfokú részperkölséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 67 000 (Hatvanhétezer) Ft feljegyzett csatlakozó fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a fellebbezésekkel támadott ítéletében az alperest arra kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 2 954 298 Ft-ot és annak 2004. május 25-től a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301/A.§ (2) bekezdésében meghatározott törvényes mértékű kamatát, valamint 82 836 Ft perkölséget. Ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét elutasította és a felperest 142 900 Ft, az alperest pedig 177 300 Ft eljárási illetéknek az állam javára történő megfizetésére is kötelezte.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint a peres felek 2003. október 15-én írásba foglalt alvállalkozói szerződést kötöttek, amelyben a felperes a D Rt. területén létesítendő tároló-hűtő hűsüzem panelezési munkáinak az elvégzésére vállalkozott, a szerződés 1. számú mellékletében meghatározott műszaki tartalommal. A felek a vállalkozói díjat bruttó 5 905 000 Ft-ban határozták meg, azzal azonban, hogy annak kimunkálására tételes felmérés alapján kerül sor.

A munkavégzés négyzetméterenkénti díját a felek a szerződésben nettó 2000 Ft-ban határozták meg. Rögzítették továbbá, hogy a vállalkozói díj nem tartalmazza a panelek

árát, az „U” és szögprofilok síktakaró árát és ezeknek az anyagoknak a szállítási költségét, valamint az EJOT födémpanel rögzítőcsavar és műanyag védőkupak árát.

A szerződésben a felek a munkavégzés megkezdésének időpontját 2003. október 16. napján, a bejezési határidőt pedig 2003. november 30. napján jelölték meg. Megállapodtak továbbá abban, hogy a vállalkozó késedelmes teljesítés esetén naponta, a vállalkozói díj 0.5%-ának megfelelő, de minimum 50 000 Ft késedelmi kötbér fizetésére köteles.

A felperes a kivitelezést a szerződésben megjelölt időpontban megkezdte, azonban a vállalt határidőre nem fejezte be.

2003. december 9-én az alperes felszólította a felperest, hogy a munkát december 15-ig fejezze be. A felperes a december 12-én írt válaszában közölte, hogy anyagihiány miatt a kért határidőre a munkát nem tudja befejezni.

2003. december 17-én a felek a munkavégzés helyszínén egyeztetést tartottak. Az ekkor felvett jegyzőkönyvben a felek képviselői rögzítették a kivitelezés általuk tapasztalt hibáit és a szükséges javításokat, amelyek elvégzését a felperes 2003. december 23. napjáig vállalta.

2003. december 22-én a felek újabb egyeztetést tartottak. Az erről az egyeztetésről felvett jegyzőkönyvben rögzítették, hogy a korábban észlelt hiányosságok közül a következők továbbra is fennállnak:

- a réstömítések hiányosak,
- a purhabozás lyukas, nem folytonos,
- felületi sérült panelek vannak beépítve,
- a födemből folyik az esővíz.

A jegyzőkönyvben a jelenlévők rögzítették továbbá, hogy az átadási határidőt figyelembe véve nem látnak lehetőséget a hiányzó munkáknak a felperes részéről történő elvégzésére, ezért megállapodtak abban, hogy a még el nem végzett munkát az alperes a felperes költségére más vállalkozóval végezteti el, azzal, hogy a javításokkal kapcsolatban felmerült és kifizetett költségek dokumentálásra kerülnek.

A jegyzőkönyvben rögzítették továbbá, hogy a felperes a munkaterületről a jegyzőkönyv készítésének napján levonul és „az elvégzett munkát tételes felmérés alapján dokumentálása után benyújtja a megrendelőjének”, az alperes pedig a minőségileg hibás teljesítésből eredő költségeket a mennyiségi teljesítési igazolással egyidejűleg érvényesíti.

A felperes az alvállalkozói szerződés alapján három számlát állított ki az alperes felé, összesen 6 686 177 Ft összegben, amelyből az alperes csupán 1 300 000 Ft-ot fizetett meg a felperesnek. A további alvállalkozói díj megfizetését pedig az alperes arra hivatkozással tagadta meg, hogy a felperes a szerződést késedelmesen és hibásan teljesítette. A szerződés alapján őt megillető késedelmi kötbér, valamint a javítást végző másik vállalkozónak kifizetett javítási költségek együttes összege pedig meghaladja a felperes követelését.

Az elsőfokú bíróság tényállásként állapította meg azt is, hogy a felperes az alvállalkozói szerződést késedelmesen és részben hibásan teljesítette. A perben beszerzett szakértői

vélemény alapján pedig tényként állapította meg, hogy az alperes által elvégzetett javítások költsége 1 881 879 Ft, a felperes terhére figyelembe vehető késedelem időtartama pedig 10 nap volt.

A felperes a keresetében 5 336 177 Ft vállalkozói díj és járulékai megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az alperes a felperes keresetének teljes mértékben történő elutasítását kérte. Azt elismerte, hogy a felperes a ténylegesen elvégzett munkája alapján- hibátlan teljesítés esetén - a keresetében megjelölt összegű vállalkozói díjra jogszerűen tarthatna igényt. Állította azonban, hogy a felperes a szerződést késedelmesen és részben hibásan teljesítette. Ezért az alperes az őt megillető késedelmi kötbér és javítási költség együttes összegét jogszerűen számíthatta be a felperes követelésébe, amely ezáltal megszűnt.

A felperes az alperes beszámítási kifogásának elutasítását kérte. Vitatta az alperes által megjelölt késedelmes napok számát és a javítással felmerült költségek összegét is.

Az elsőfokú bíróság az alperes beszámítási kifogását 2 381 879 Ft erejéig alaposnak, azt meghaladóan pedig alaptalannak találta, és erre tekintettel az alperest 2 954 298 Ft vállalkozói díj és járulékai megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak a felperesnek azt az állítását, hogy a felek a teljesítés határidejét 2003. december 15-re módosították, ezért a késedelme csak ettől az időponttól kezdődően következhetett be.

Ü.L. szakértő szakvéleménye alapján ugyanakkor az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a 2003. november 30. és december 22. közötti késedelemből 12 nap az alperes érdekkörébe tartozó okból következett be. Ezért az alperes csupán a fennmaradó 10 nap késedelem után járó (napi 50 000 Ft) 500 000 Ft késedelmi kötbért érvényesíthette jogszerűen a felperessel szemben.

A késedellel összefüggésben az elsőfokú bíróság megalapozatlannak találta az alperesnek azt az állítását is, amely szerint a felperes teljesítésének időpontjaként a javítási munkák befejezésének időpontját, tehát 2004. február 12-én kellett volna figyelembe venni.

Az elsőfokú bíróság a 2003. december 22-én felvett jegyzőkönyv, az iratokhoz csatolt javítási lapok, **Ü.L.** szakértő szakvéleménye, továbbá **A.Gy.**, **T.I.** és **D.S.** tanúk vallomásai alapján bizonyítottanak fogadta el az alperesnek azt az állítását, hogy a felperes a szerződésben vállalt munkát részben hibásan teljesítette.

A hibák javításával felmerült és a felperessel szemben jogszerűen érvényesíthető javítási költségek összegét azonban az elsőfokú bíróság - a perben beszerzett szakértői vélemény alapján - csak 1 881 879 Ft-ban határozta meg, amely döntését azzal is indokolta, hogy az alperes az általa megjelölt 4 062 690 Ft összegű javítási költség felmerülését a per során nem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak az alperesnek a mikrobordás lemezek felszerelésével felmerült javítási költség iránti igényét. Ezt a megállapítását azzal indokolta, hogy a perben rendelkezésre álló adatok szerint a lemezek utólagos felszerelése az alperes

által biztosított panelek eltérő színezete, illetve amiatt vált szükségessé, hogy az alperes alkalmazottja nem megfelelő méretben rendelte meg a paneleket. A lemezek felszerelésével kapcsolatos javítási költség tehát az alperes érdekkörébe tartozó okból merült fel, ezért azt az alperes jogszerűen nem háríthatta át a felperesre.

Alapvetően találta az elsőfokú bíróság az alperesnek azt az állítását is, hogy a felperes által 201 656 Ft értékben biztosított csavarok ellenértékét kompenzáció útján már kiegyenlítette, ezért ennek az összegnek a megtérítését a felperes a jelen perben jogszerűen már nem igényelheti.

Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy az alperest már a 2008. május 22-i tárgyaláson felhívta 15 napos határidő megjelölésével annak az állításának az igazolására, hogy a csavarok ellenértéke kiegyenlítésre került. Az alperes azonban a megadott határidőn belül a bíróság felhívásának nem tett eleget és csupán a 2009. augusztus 28-án megtartott utolsó tárgyaláson csatolta az iratokhoz azokat a számlákat, amelyekkel a csavarok ellenértékének megtérítését kívánta bizonyítani. Annak következtében pedig, hogy a felperes az utolsó tárgyaláson az újabb okirati bizonyítékokra nem tudott nyilatkozni, „a bíróság a Pp.3.§ (4) bekezdése alapján a bizonyítást e körben mellőzni volt köteles, hiszen a felhívást követően több mint egy év eltelt”.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezést, a felperes pedig csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének részben történő megváltoztatását és a felperes teljes keresetének elutasítását, másodlagosan pedig a sérelmezett határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Az alperes a fellebbezésében is fenntartotta azt az állítását, hogy a kötbérszámítás tekintetében a felperesi teljesítés időpontjaként a bíróságnak nem 2003. december 22-ét, hanem a javítások befejezésének időpontját, tehát 2004. február 12-ét kellett volna figyelembe vennie és a kötbér összegét ennek alapulvételével kellett volna meghatároznia. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által alkalmazott kötbérszámítással a felperes kedvezőbb helyzetbe kerülne, mintha maga végezte volna el a szükséges javításokat, amely ellentétes lenne a Ptk. 4.§ (4) bekezdésében meghatározott általános jogelvvél.

A hibás teljesítésre alapított beszámítási kifogásával összefüggésben az alperes előadta, hogy a javítási költség összegének meghatározása során az elsőfokú bíróság tévesen vette alapul a szakértő által megállapított rezsióradíjat, mivel azt a szerződésben meghatározott 2000 Ft-os óradíj alapulvételével kellett volna megállapítania.

Állította továbbá, hogy a mikrobordás lemezek felszerelésének költségét az elsőfokú bíróság tévesen hárította teljes egészében az alperesre, mivel az ilyen jellegű munkák végzésére szakosodott felperestől az alperes arra irányuló utasítása nélkül is elvárható lett volna, hogy a különböző színárnyalatú paneleket ne rendezetlenül, hanem egységes elrendezésben építse be. Tévesnek tartotta ezért az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, hogy a mikrobordás lemezek felszerelése kizárólag az alperes érdekkörébe tartozó okból vált szükségessé.

Ezzel összefüggésben az alperes a fellebbezésében sérelmezte a további tanúk meghallgatása iránt előterjesztett bizonyítási indítványának elutasítását is. Álláspontja

szerint a mellőzött tanúk kihallgatásával bizonyítható lett volna, hogy a bordázott lemez alkalmazását nem kizárólag a színeltérés, hanem a panelek szakszerűtlen és hibás összeszerelése is indokolta.

Nem értett egyet az alperes a fellebbezésében azzal sem, hogy az elsőfokú bíróság az utolsó tárgyaláson csatolt okirati bizonyítékait figyelmen kívül hagyta, illetőleg azokat a döntése meghozatala során nem értékelte.

Álláspontja szerint a bizonyítékok mellőzésének indokaként az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott a Pp.3.§ (4) bekezdésében foglaltakra, mivel a felhívott jogszabályhely csak az elkésztett előterjesztett bizonyítási indítványok mellőzésére ad lehetőséget, a fél részéről késedelmesen szolgáltatott bizonyítékok figyelmen kívül hagyására azonban nem.

A felperes a csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részben történő megváltoztatását kérte, akként, hogy a másodfokú bíróság az alperest további 2 231 879 Ft vállalkozói díj és járulékai megfizetésére is kötelezze.

Fenntartotta azt az állítását, hogy az alperes 2003. december 9-én keltezett levelét a teljesítési határidőt érintő szerződésmódosításnak kellett tekinteni, ezért a terhére figyelembe vehető késedelem csupán 7 nap, amely időtartamra az alperest jogszerűen megillető késedelmi kötbér összege 350 000 Ft.

Az alperes hibás teljesítésre alapított beszámítási kifogásával szemben a felperes a fellebbezésében - a Pp. 235.§ (1) bekezdésére, valamint a Ptk. 297. és 308.§-aira hivatkozással - elévülési kifogást terjesztett elő.

Arra az esetre pedig, ha az elévülési kifogását a másodfokú bíróság nem találná megalapozottnak, érdemben is vitatta az alperes hibás teljesítésre alapított beszámítási kifogásának megalapozottságát.

Állította, hogy az elsőfokú bíróság az ebben a körben rendelkezésére álló bizonyítékokat tévesen értékelte, illetőleg a csatolt okirati bizonyítékok, valamint az ezzel az igénnyel kapcsolatos tanúvallomások közötti ellentmondásokat figyelmen kívül hagyta. Álláspontja szerint a hibás teljesítéssel kapcsolatban az alperes által csatolt okiratok és az elhangzott tanúvallomások ellentmondóak, életszerűtlenek és ezáltal alkalmatlanok voltak az alperes beszámítási kifogása megalapozottságának bizonyítására.

A felperes az alperes fellebbezésére tett ellenkérelmében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az utolsó tárgyaláson csatolt okirati bizonyítékok mellőzésével jogszabálysértést nem követett el, a kötbérszámítással összefüggésben a felperes teljesítésének időpontját helyesen határozta meg és helytálló volt az a megállapítása is, hogy a mikrobordás lemezek felszerelése kizárólag az alperes érdekkörébe tartozó okból vált szükségessé.

Az alperes a felperes csatlakozó fellebbezésére tett észrevételében a Ptk. 310.§ és 297.§ (2) bekezdésére utalással állította, hogy megalapozatlan volt felperesnek a szavatossági igénye elévülésére történt hivatkozása.

Utalt arra, hogy a felperes volt az, aki az igénye érvényesítésével négy évet késlekedett, ezért az időmúlásra való hivatkozásával a felperes a saját felróható magatartása eredményeként akar előnyökhöz jutni.

A peres felek a másodfokú eljárás során tárgyalás tartását nem kérték. Ezért az ítélet tábla az alperes fellebbezését és a felperes csatlakozó fellebbezését a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésének f) pontja, valamint a (3) és (4) bekezdései alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A peres felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes keresetét az 5 186 177 Ft feletti részében elutasító rendelkezése ellen. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ez a része a Pp. 228.§ (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedett. A másodfokú bíróság pedig az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 253.§ (3) bekezdésének megfelelően - csak a fellebbezési kérelmek és ellenkérelmek korlátai között bírálta felül.

Ennek eredményeként pedig azt állapította meg, hogy a fellebbezések alaptalanok.

Az elsőfokú bíróság a peres felek jogvitájának megalapozott elbírálásához szükséges mértékben a tényállást feltárta és azt helyesen állapította meg, valamint a túlnyomó részében helytállóak voltak az így megállapított tényállásból levont jogi következtetései is.

Alaptalanul állította az alperes a fellebbezésében, hogy a késedelmi kötbér összegének meghatározása során a felperes teljesítésének időpontjaként a javítási munkák befejezésének időpontját kellett volna az elsőfokú bíróságnak figyelembe vennie.

A késedelmi kötbér a szerződés tárgyát képező szolgáltatás késedelmes teljesítésének a szankciója. A kötelezett részéről elkövetett esetleges más szerződésszegések (pl: hibás teljesítés) szankcionálására tehát a késedelmi kötbér nem vehető igénybe. A teljesítés késedelme pedig csak a teljesítés megtörténteig, vagy annak végleges meghiúsulása megállapításáig állhat fenn, azt követően azonban a teljesítés késedelmének megállapítása már fogalmilag kizárt.

A jelen esetben a felek a közöttük fennállt szerződéses kapcsolatot 2003. december 22-én lezárták azáltal, hogy a felperes a munkavégzés helyszínéről levonult, az alperes az elvégzett munkát átvette és a felek megállapodtak abban, hogy a feltárt hibákat az alperes más vállalkozóval végezteti el a felperes költségére.

A teljesítés tehát ekkor a felperes részéről megtörtént, amely tényen az sem változtatott, hogy a teljesítés - a felperes részéről is elismerten - nem volt teljes mértékben szerződésszerű.

A teljesítés megtörténte pedig a késedelem esetére kikötött kötbérnek az azt követő időszakra való felszámítását kizárta. A teljesítés hibás voltára alapított igények érvényesítésének természetesen a fenti körülmények nem képezték akadályát. A hibás teljesítésre, illetve a késedelmi kötbér fizetésére irányuló igények egyidejű érvényesítésére azonban az alperesnek jogszerűen nem volt lehetősége.

Ugyancsak megalapozatlan volt az alperesnek az a fellebbezési állítása, hogy a javítási költség összegének meghatározása során az elsőfokú bíróságnak a felek között létrejött alvállalkozói szerződésben meghatározott óradíjat kellett volna alapul vennie. Tény, hogy a felek között a szerződéses kapcsolat 2003. december 22-én megszűnt. Ekkor ugyan a felek valóban megállapodtak abban, hogy a feltárt hibákat az alperes a felperes költségére más vállalkozóval elvégezteti, a megállapodásuk azonban azt nem tartalmazta, hogy a javítási munkák ellenértékének elszámolása során az alapszerződésben megjelölt óradíjat kell

írányadónak tekinteni. A javítási munkák óradíját illetően tehát a felek között megállapodás nem jött létre. Ezért az alperes az általa elvégeztetett javítások költségének elszámolása során csak akkor igényelhetette volna jogszerűen az alapszerződésben meghatározott óradíj figyelembevételét, ha igazolta volna, hogy a javítást végző vállalkozónak ugyanilyen összegű óradíj alapján teljesített kifizetést. Az alperes azonban a javítással ténylegesen felmerült költségeit az eljárás során - hitelt érdemlően - nem igazolta. A részéről csatolt számla ennek bizonyítására nem volt alkalmas, amint azt helyesen az elsőfokú bíróság is megállapította.

Annak következtében pedig, hogy a hibás teljesítés tényét, valamint a javítások elvégzését a perben rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok (2003. december 22-i jegyzőkönyv, **A.Gy., T.I., D.S.** tanúk vallomásai, **Ü.L.** szakértő szakvéleménye) igazolták, helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a javítási költségek összegét a szakértő által megállapított átlagos óradíj alapulvételével határozta meg.

Alapvetően sérelmezte az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróságnak a mikrobordás lemezek felhelyezésével felmerült költségek viselésére vonatkozó megállapításait is.

Az elsőfokú bíróság az ebben a körben rendelkezésre álló bizonyítékokat is okszerűen értékelve és mérlegelve helytállóan állapította meg, hogy a lemezek felhelyezése annak következtében vált szükségessé, hogy az alperes nem megfelelő anyagot biztosított a munkavégzéshez. Ezért az ebből származó többletköltségét az alperes a felperes követelésébe jogszerűen nem számíthatta be, figyelemmel arra is, hogy a felperes a panelek eltérő színezetére, illetőleg méretére vonatkozó észrevételeit az építési naplóban rögzítette, az alperes azonban a felperes észrevételeire nem reagált, a különböző méretű és színárnyalatú panelek beépítésével kapcsolatosan a felperes számára semmilyen utasítást nem adott.

E megállapításból kiindulva eljárási szabálysértés nélkül utasította el az elsőfokú bíróság az alperesnek a szakértői bizonyítás „továbbfejlesztésére” vonatkozó bizonyítási indítványát is.

Alapvetően sérelmezte az alperes a fellebbezésében azt is, hogy az elsőfokú bíróság elutasította a további tanúbizonyítási indítványt. Az alperesnek ez a fellebbezési állítása ellentétes volt az iratok tartalmával, hiszen az elsőfokú bíróság az alperes részéről megjelölt valamennyi tanút meghallgatta, olyan tanúbizonyítási indítványa tehát az alperesnek nem volt, amelyet az elsőfokú bíróság elutasított, vagy amelynek teljesítését mellőzte volna.

Alappal hivatkozott ugyanakkor az alperes a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést követett el azzal, hogy a Pp. 3.§ (4) bekezdésére hivatkozással mellőzni rendelte az általa az utolsó tárgyaláson csatolt okirati bizonyítékokat.

A Pp. hivatkozott rendelkezése alapján ugyanis a bíróság csak az elkésztett előterjesztett bizonyítási indítványok teljesítését köteles mellőzni. A fél részéről már szolgáltatott bizonyítékot azonban akkor sem hagyhatja figyelmen kívül, ha azt a fél késve terjeszti a bíróság elé. Az utóbbi esetben ugyanis a bíróság a fél késedelmét a Pp. 8.§ (5) bekezdésében meghatározott eszközök valamelyikének alkalmazásával szankcionálhatja, azonban a már rendelkezésre álló bizonyítékot szankció alkalmazása esetén sem hagyhatja figyelmen kívül.

Az alperes részéről az utolsó tárgyaláson csatolt okirati bizonyítékok figyelmen kívül hagyásával tehát az elsőfokú bíróság megsértette a peres eljárás szabályait. Ez az eljárási szabálysértés azonban a jelen esetben nem volt olyan súlyú, amely indokoltta tette volna az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az eljárás megismétlését. Az elsőfokú bíróság részéről mellőzött okirati bizonyítékok ugyanis a másodfokú eljárásban is rendelkezésre álltak, így azokat az ítéletábra a döntése meghozatala során értékelni tudta. Annak eredményeként pedig a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes részéről az utolsó tárgyaláson csatolt „étkezés továbbszámolása” tárgyú számlák önmagukban nem voltak alkalmasak annak az alperesi állításnak az igazolására, hogy részéről a felperes által beszerzett csavarok ellenértéke akár részben is kiegyenlítésre került.

A hivatkozott számlákon ugyanis semmilyen utalás nem található arra vonatkozóan, hogy azok kiállítására valamilyen kompenzáció céljából került volna sor. Mindemellett a 2004. február 13-án készített „átadás-átvétel lezárása” tárgyú kimutatásában az alperes a csavarok ellenértékét még annak ellenére a felperes felé fennálló tartozásaként szerepeltette, hogy az utolsó tárgyaláson csatolt számlák közül 2 db már 2003. decemberében kiállításra került. Mindezek figyelembevételével pedig érdemben helyes volt az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy az alperes a felperes által biztosított csavarok ellenértékét nem egyenlítette ki.

A felperes csatlakozó fellebbezésében foglaltakkal összefüggésben az ítéletábra a következőket emeli ki:

Alapítván állította a felperes a csatlakozó fellebbezésében, hogy az alperes 2003. december 9-én keltezett levelét a teljesítési határidőt érintő szerződésmódosításnak kellett tekinteni.

A hivatkozott levélben ugyanis az alperes a december 15-ig történő teljesítésre szólította fel a felperest, azonban anélkül, hogy abban bármilyen utalást tett volna arra, hogy a december 15-i határidő betartása esetén a késedelmes teljesítésből eredő igényeit a felperessel szemben nem fogja érvényesíteni.

Ezért az alperes fenti levelét helyesen nem szerződésmódosításnak, hanem a teljesítésre vonatkozó póthatáridő biztosításának kellett tekinteni, amely viszont a felperes késedelmi kötbérfizetési kötelezettségét nem érintette.

Alapítván találta az ítéletábra a felperesnek a csatlakozó fellebbezésében előterjesztett elévülési kifogását is.

Az elsőfokú eljárásban a felperes elévülésre még nem hivatkozott. A Pp. 235.§ (1) bekezdésében írt tilalomra tekintettel pedig a felperes erre az új tényállítására eredményesen már a csatlakozó fellebbezésében sem hivatkozhatott, mivel az nyilvánvalóan nem az elsőfokú bíróság határozatának meghozatala után jutott a tudomására. (Megjegyzi az ítéletábra, hogy a Ptk. 308/C.§-ban foglaltakra tekintettel a felperes elévülési kifogását annak érdemi vizsgálata esetén is megalapozatlannak kellene tekinteni.)

Nem találta alaposnak az ítéletábra a felperesnek azt a fellebbezési állítását sem, amely szerint az alperes hibás teljesítésre alapított igényének elbírálása során az elsőfokú bíróság

a rendelkezésére álló bizonyítékokat helytelenül értékelte, és azokból tévesen vonta le azt a jogi következtetést, hogy a felperes az alvállalkozói szerződést hibásan teljesítette.

A Pp. 206.§ (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

A bíróság mérlegelése tehát kiterjed egyrészt az egyes bizonyítékok bizonyító erejének megállapítására, másrészt a bizonyítékoknak és a felek, valamint a per egyéb résztvevői magatartásának egybevetésére és a maguk összességében való értékelésére. Az elsőfokú bíróság részéről helyesen, a Pp. rendelkezéseinek megfelelő mérlegeléssel megállapított tényállás pedig a másodfokú bíróságot is kötötte. Ezért annak a másodfokú eljárásban történő felülmérlegelésére csak akkor lett volna lehetőség, ha az elsőfokú bíróság részéről megállapított tényállás iratellenes lenne, illetőleg a bíróság a bizonyítékok egybevetése és összességükben való értékelése során okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó következtetésre jutott volna.

A jelen perben azonban az elsőfokú bíróság az alperes hibás teljesítésre alapított igényének elbírálása során is a rendelkezésére állt bizonyítékok helyes mérlegelésével hozta meg a döntését. A mérlegelése logikai ellentmondásokat nem tartalmazott és okszerűtlennek sem volt tekinthető, ezért annak felülmérlegelésére a másodfokú bíróság nem látott indokot.

Ezzel összefüggésben az ítéletábra kiemeli, hogy a 2003. december 22-i jegyzőkönyvben a felperes a hibás teljesítés tényét maga is elismerte. Az sem volt vitás a felek között az eljárás során, hogy 2003. december 22. után a felperes maga javítási munkát már nem végzett, ugyanakkor tényként lehet azt is megállapítani, hogy a per során az alvállalkozói szerződés tárgyát képező létesítményben kijavítatlan hibák már nem voltak. Ilyen adatok mellett pedig a felperesnek azt az állítását, hogy a teljesítése hibátlan volt, illetőleg, hogy az alperes a hibák kijavítását nem végeztette el, nem lehetett megalapozottnak tekinteni.

Peradat ugyanakkor az is, hogy az alperes a felperes hibás teljesítésével kapcsolatos beszámítási nyilatkozatát már 2004. februárjában megtette. A felperes pedig azt követően mintegy négy éven át az igényét az alperessel szemben nem érvényesítette, amely körülményből az alperes alappal következtethetett arra, hogy a beszámítási nyilatkozatát a felperes elfogadta és annak alapján a saját követelését megszüntnek tekintette. Ilyen körülmények között viszont az alperes hibás teljesítésre alapított igénye bizonyításának az időmúlás következtében történt elnehezülését mindenképpen a felperes terhére kellett értékelni.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a fellebbezett rendelkezéseit pedig a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban az alperes részéről fellebbezett összeg 2 954 298 Ft, a felperes részéről fellebbezett összeg pedig 2 231 879 Ft volt.

Annak következtében pedig, hogy mind az alperes fellebbezése, mind a felperes csatlakozó fellebbezése eredménytelen maradt, az alperes a lerótt fellebbezési eljárási illetékből eredő másodfokú perköltségét a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján maga köteles viselni, a felperes pedig köteles az állam javára megtéríteni az illetékfeljegyzési joga folytán előzetesen le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket „Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi

XCIII. törvény (Itv.) 79.§ (4) bekezdése alapján alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdésében, a 15.§ (3) bekezdésében, valamint a Pp. 78.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján.

A felek részéről fellebbezett értékek összevetése alapján az állapítható meg, hogy a másodfokú eljárásban az alperes nagyobb arányban lett peresztes.

Ezért a másodfokú bíróság a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján a nagyobb részben peresztes alperest kötelezte a felperes másodfokú eljárásban felmerült, ügyvédi munkadíjból származó perköltsége arányos részének a megfizetésére, azzal, hogy azt meghaladóan a felek az ügyvédi munkadíjból származó saját másodfokú perköltségeiket maguk kötelesek viselni.

A felperes ügyvédi munkadíjból származó másodfokú perköltségének összegét az ítélet tábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból állapította meg, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének a) pontjában, a (5) bekezdésben, valamint a 4/A.§-ában foglaltak figyelembevételével.

Debrecen, 2010. szeptember 28.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró,
Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-